

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 47/2026-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], proti rozhodnutiu Okresného súdu Zvolen v konaní sp. zn. 3Nt/21/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. januára 2026 a doplnenou 22. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím okresného súdu v konaní sp. zn. 3Nt/21/2020. Sťažovateľ sa domáha toho, aby okresný súd preskúmal a opravil toto svoje rozhodnutie z roku 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd napadnutým rozhodnutím nevyhovел sťažovateľovmu návrhu na zahľadenie odsúdenia v trestnom konaní sp. zn. 3T/9/1997. Z dôvodu, že počas 10-ročnej doby sa dopustil trestného činu zanedbania povinnej výživy, čím došlo k prerušeniu počítania lehoty na zahľadenie odsúdenia. Okresný súd vyhovel až jeho druhému návrhu z roku 2023, a to uznesením sp. zn. 2Nt/2/2023 z 8. marca 2023. Sťažovateľ tieto okolnosti považuje za vážne pochybenie, konkrétne okolnosť, že v roku 2023 okresný súd zahladil jeho odsúdenie, má podľa sťažovateľa predstavovať dôkaz, že (prvé) napadnuté rozhodnutie okresného súdu o nezahladení jeho odsúdenia bolo nezákonné a svojvoľné. Sťažovateľ uznáva, že sa neskôr dopustil trestného činu zanedbania povinnej výživy, ale keby bolo jeho predošlé odsúdenie pri rozhodovaní o vine (čo sa týka zanedbania povinnej výživy, pozn.) zahladené, nebola by mu zvýšená dolná hranica trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona.

3. Vo svojom doplnení sťažovateľ doplnil, že čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy neobsahujú lehotu, v rámci ktorej si možno uplatniť v nich uvedené práva. Podľa sťažovateľa tým, že okresný súd ignoroval jeho žiadosti, aby opravil svoje rozhodnutie z roku 2020, mu obmedzil právo na prístup k súdu, ako aj jeho právo na súdnu ochranu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

5. Hoci to sťažovateľ opomenul uviesť vo svojej ústavnej sťažnosti, proti rovnakému rozhodnutiu okresného súdu (aj keď tam ho označuje ako sp. zn. 3Nt/21/2019, hoci inak je skutková situácia úplne rovnaká – napadnuté rozhodnutie nepripojil ani k tejto a ani k predošlej ústavnej sťažnosti, pozn.) už podal ústavnú sťažnosť (s obdobnou argumentáciou a účelom, pozn.) 9. januára 2024, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 5/2024-8 z 11. januára 2024 tak, že ju odmietol ako podanú oneskorene, pretože napadnuté rozhodnutie bolo vydané v roku 2019, t. j. takmer 5 rokov pred podaním jeho predošlej ústavnej sťažnosti, pričom zákonná lehota na podanie ústavnej sťažnosti je dva mesiace.

6. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

7. Nedodržanie tejto dvojmesačnej zákonnej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, resp. z novších rozhodnutí I. ÚS 343/2016, I. ÚS 351/2019).

8. Tak ako pred dvoma rokmi, aj tentoraz musel ústavný súd odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako oneskorene podanú. Hoci ústavná sťažnosť sťažovateľa bola do istej miery nezrozumiteľná a sťažovateľ v nej (rovnako ako vo svojej predošlej ústavnej sťažnosti, pozn.) neuviedol ani len to, kedy presne v roku 2019, resp. roku 2020 bolo napadnuté rozhodnutie okresného súdu vydané, doručené, resp. právoplatné. Tak ako pred dvoma rokmi, aj tentoraz bolo zrejmé, že lehota uvedená § 124 zákona o ústavnom súde nemohla byť dodržaná. Oproti predošlému rozhodnutiu ústavného súdu bolo akurát oneskorenie navýšené o ďalšie dva roky.

Ústavný súd ešte na vysvetlenie pre sťažovateľa dopĺňa, že hoci konkrétne čl. 46 ústavy neobsahuje žiadnu lehotu na podanie ústavnej sťažnosti, to neznamená, že ústavnú sťažnosť namietajúcu porušenie tohto článku možno podať aj roky po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, ako sa nesprávne domnieval sťažovateľ. Prakticky žiadny z článkov ústavy, ktoré obsahujú základné práva a slobody neobsahuje lehotu na podanie ústavnej sťažnosti, táto lehota je totiž generálne stanovená v § 124 zákona o ústavnom súde.

9. Napokon ústavný súd ešte podotýka, že aj keď, čo sa týka ústavnej sťažnosti sťažovateľa, absentovali viaceré zákonné náležitosti (napr.: sťažovateľ nepripojil napadnuté rozhodnutie, nebol právne zastúpený a ani nežiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta), ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie týchto nedostatkov, lebo bolo zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola oneskorene podaná a ako taká musela byť aj odmietnutá.

10. Vzhľadom na už uvedené musel ústavný súd odmietnuť aj túto ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu